

XLIX. LETNIK

1929

VIII. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

NOVIM ORAČEM

ALOJZ GRADNIK

Ne, ni še posušen sok naših vej,
ni ovenela že naša beseda,
stopinje naše niso že brez sleda
in še so v cvetu grmi naših mej.

Plod naš kipi in je uteha žej,
sladák je srcem kot satovje meda
in cvet je nagelj, roža in rezéda.
Kaj ti, orač, si dušam dal, povej!

Odkod in kakšen je ta tvoj posev,
odkod so zrna, kakšne so njih klice,
odkod in kakšni tvoji so cepiči?

Na tvojih vejicah še niso ptiči
si spletli gnezd, ni v brazdah še pšenice
in kar zelenega je, je plevel.

PREUSTVARJENJE

ALOJZ GRADNIK

Če si ustvaril, Bog, nas iz prsti,
nam vendar zadnje nisi dal oblike:
tu so še sita, krampi in motike,
brus, tnaló, kladiva in žar peči.

Zlató smo, s peskom zmešano, srebro,
živó tekoče v žilah, ruda v skali
in dijamantov skriti smo kristali,
kremení, ki se v valih reke tro.